

BARTHA GUSZTÁV

TRAUMA

II.

A szombat szabadnap, tudtommal, rád férne egy kis pihi. Pih! Holnaputánra az óhajtáson is kurtítunk, óha.

Okosabb dolog beszélni magamban, magamnak.

Nemigen óha a társaságod, anyu, mert..., mert a halványkék színű pongyolád apud jutatja eszembe, aztán a nyári ég kékjét, az almafát a kertvégen... Magántermő és őshonos, egygyökerű velünk. Vállrandítás, kézlegintés, fintor: az Irodában nem téma. A gyökérzöltségek ásványi anyag tartalmáról szívesen dumálna, ha történetesen, lenne rá ideje. Tévedsz, anyu, az időnek nincs rád ideje. Gyerünk, gyerünk; gyorsan, gyorsan; adszi, adszi. Az ördögnek három lánya van... Ismerős?

Nem filozofálok, csak mondom, vedd úgy, hogy magamnak.

Tavasztól ősziig, anyuval nincs gond, mondhatni: heppi. Éveket fiatalodik. Késő ősszel azonban a tekintete beszürkül, mint fáján a kormos alma. Apu novemberben halt meg. A borús égbolt sem kedélyjavító látvány, amúgy. Szó, mi szó, elég pókot látnia, hogy arcát elborítsák a lángrózsák, szeme körül mélyebbek legyenek a ráncok. Hú, s ahogy hosszabbodnak az éjszakák, annál rosszabbul alszik. Vasárnaponként temetőbe jár. Gondok vannak az Irodában? Elviselhetőbb, ha én járok ki hozzá, mintha éjszakánként apád jön el hozzám. Kísértetek pedig nincsenek, az van, anyu, hogy az emlékek vesztik el a színüket. Apu síremlékén mindig sárga szirmú a virágtartóba helyezett élővirág. Milyen virág? Virág. Értelmező szótáramban az élön van a hangsúly.

Nem akarok veszekedni.

Magamnak mondom, nem sértésnek szánom, kezdenek dühíteni a jaja-id. Hogy történhetett meg, jaj, hogyan lesz tovább, jaj... Az Irodában is ez megy? Jön a fűtésszezon?

A mi lett volna, ha...

A mi lesz, ha...

Beszariság. A válaszoknak nincs közük a mához.

Az ötletezésednek nem különben.

– A feleségem nem hajás baba, tegnap ide raktuk, holnap oda rakjuk. Már ne haragudj, a B terved felejtse el! Eszternek a házuk az otthona és slussz.

A halványkék színű pongyola eltűnik a konyhaajtó mögött, ideje megkövetnem, feltápászkodni a fotelből. Albi bármelyik percben befuthat. Korahajnalban garázskapu csapódásra ébredtem, a kocsinak a reflektorfénye be-bepislantott a szobámba, amíg kitolatott és ráfordult az országhatárra vezető útra. A falóra kismutatója négy órán állt. Nem a sörözőbe autókázunk, anyu, és a ruha meg a cipő, bocs, a csizma, még nincs kikészítve! Nem dühösködöm, csak mondom: a kórházból nem hozhatom haza hálóingben a feleségemet, hogy nézne az ki?! Duzzogni könnyű. Csak nem azért orrolsz rám, mert nem vacsoráztam idehaza? Az anyós jóllakatott paprikás krumplival. Ja, meg az áthidaló megoldásoddal. Kíváncsi vagyok, milyen ígérettel tudtad apósomékat rávenni, pontosabban rászedni, hogy Eszter, átmenetileg, lakjon újra odahaza. Kész örület! Anyu, a kiskonyha nem az Iroda, és ahhoz sem kell ceremónia, hogy tényként kezeld azt, hogy Eszter nem egy idegen, hanem az életem része. Hozzám tartozik, vili? Meg egyáltalán, mit szólnának a kollégáim vagy az utcabeliek ahhoz, hogyha ma szépségesen kézen fognám és hazanászítanám a szülei nyakára, hm? Nem-nem anyu, az hazugság, hogy míg munkába' vagyunk, nincs, aki rajta tartsa a szemét. Magaddal elhitetheted, legfeljebb. Azt akarod? Félkegyelműt kreálni a menyedből?! Az értelmező szótáramban a feleségem csupán kedélybeteg. Belefásult a szarságba és a szarházikba. Igen-igen anyu, akiktől titokban te is szorongsz, mert képzelet felülmúlóan irigyek, ravaszok és mohók, és tetteik orrfacsaróan büzlenek, s nemcsak Dániában.

Ha a konokság teremteni tudna...

A Föld kocka lenne.

Izé... Anyós nyugdíjas, bőven jut ideje és nem csak Eszterre, amíg mi dolgozni vagyunk. Meleg vacsorára jönnénk haza, például, és az sem kizárt, hogy a nagymosást s takarítást is bevállalja.

Mit szólsz hozzá?

Anyu, nehogy nekem kioldalazz a vécébe, nem az Irodában vagyunk, itt nincs perekur!. Se szabályok, se előírások, hogy tudjad, vagyis nem kellene, hogy legyenek. A kurva életbe! Megbocsájtás, tapintat... Soroljam még, hogy mi hiányzik ebből a kibaszott házból?! Ha... ha így megy tovább...

Na, ne, nehogy már sírva fakadj!

Sírni én is tudok.

Egy hivatal operálhat áthidaló megoldásokkal, anyu, talán ezért is találták ki, de a magánélet gondját-baját elevenjűkre tapintva tanácsos rendezni.

Hű, de okos vagyok, de mért pont most?!

Albi nem késik, csak hiányzik. Az anyós is befuthatna végre: villámhárítónak. A haver talpraesett, és Etel mamát sem ejtették a fejére. Hogy a kezéből kieső tányérokat és csészéket folyamatosan pótolnia kell? Istenkém, az a fontos, hogy az anyósom a földön jár. Ábrándozni nem nehéz. A hatszemélyes cseh világbeli porcelán étkezésletünk nagymamái örökség. Átvészelt megannyi családi perpatvart és egy háborút, de a szovjet és az ukrán gyártmányú teás és kávé készleteink is örökéletűnek tűnnek. Mármint anyunak a kezében.

Önönmagát nem képes egyben tartani.

Óvatosan! Törékeny!

Elfogyott a cigarettája?

Oldalvást áll a szekrénypultnál, szeme sarkából hátra-hátra sandít, közben tolnának fel a szavai, valamit nagyon mondani akar, de csak azért is visszanyeli, és minden újabb nyelése szárazabb. Teste szinte kétrét görnyed.

Mit tett veled az Iroda, mivé tett, anyu?!

Magunkat nem nyelhetjük le.

Nesze neked hivatal!

Cinizmus.

Karrierigény.

Korrupció.

Tény, gyerekek, hogy a függetlenné váló Ukrajna legnagyobb tehertétele a Szovjetuniótól örökölt, óriási bürokrácia, amit azóta sem sikerült leépíteni. Sőt, a közigazgatás egyes területein, ahol az irodákban eddig egy íróasztal állt, oda sikerült még legalább kettőt beszorítani. Mi az a kuncogás ott hátul?! Én kuncogok, Ádám, mert ilyenformán, Uram, nemhogy egy tanórán, négy-szemközt sem igen merném elmondani senkinek az iskolában. A bárpultnál sem lehetek az utca embere. Idehaza meg főleg nem. Akarom, nem akarom, ez esetben anyucinak icipici fiacskájává válok, akinek csak a lelátón vagy a futballmeccset közvetítő tévé előtt lehet nagy a pofája. Szidni a futballbíró kötelező, állami fizetésen az államirányítást bírálni, huhú...

Nem vagyok gyáva. A helyzetem instabil, és az egyensúlyozás-kényszer, tudod, se nekem, se neked nem jó, mert ahogyan Esztert, úgy téged sem akarlak a mélybe rántani. Most te jössz! Meddig álljak a konyhaajtóban? Albi perceken belül befut.

Anyu válasz helyett félrehúzza az ablakfüggönyt, rálát a kertre. Az apa ültette tar lombú gyümölcsfákra. Az ágvégeken leng, imitt-amott egy-egy elsárgult levél. Juj! A veteményest nem ástam föl – majd a tavasz –, és a szőlőlugas szertefutott, burjánzott venyigéit sem kötöttem zsineggel copf-

ba, hogy a ködös, borús reggeleken ne nyújtsanak horrorisztikus látványt. Akaratlanul se emlékeztessenek az elmúlásra. Anyu, mindenki tudja, hogy jót akartál. Hogyhogy ki az a mindenki? Én, Eszter, Etel mama, Endre papó, így szólítják az unokái – nem tudad? Na meg az Albi, és sajnos a nagymamája révén a fél utca. Halk kuncogás. Anyu felém fordul, megtörli a szemét, orrot fúj, és miközben visszagyömöszöli a zsebkendőt a halványkék színű pongyolája zsebébe, kuncogása nevetésbe csap át. Miért csak a fél utca? Miért, miért... Mert még nem járta sorra a másik felét. Kacagni kettesben dupla örömforrás. Anyu, anyu...

– Elég! Mindjárt megfulladok. Rendben, Ádi, meggyőzté-é-él. De van egy feltételem.

– Mi lenne az?

– Etelka nem mosogathat.

– Etel mama, a nászasszony vagy az anyósod...

– Szóval, nem szeretném, ha tányér nélkül maradnánk, meg a kávé szervíz² sem kopijkás dolog.

– Ennyi?

– Várjál! A ruháimat magam vasalom, és a fürdőszobában mindennek megvan a helye. Tehát, ha levesz valamit a polcokról...

– Oda lesz visszatéve.

– Hogy el ne felejtsem: tudja kezelni az automata mosógépet?

– Neki is az van.

– A mienk külföldi márka.

– Ja! Anyu, van még valami...

– Ki vele!

– Hogy mondjam... Az Irodából jövet, jó lenne, ha a kapukisajtonál leengednéd a hivatalnoki gözt. Idehaza nem kell tekintélyt tartanod, érezd magad otthon.

Nyegle kézlegyintés, turpis fíntor és hipp-hopp, anyuból Gabriella lön, amint hirtelen mozdulattal kibontja vállig érő haját, hogy hadd lobogjon a szőkesége. A város legmenőbb fodrásznője viseli a gondját. Állítólag. Bár, Eszter egyszer épp akkor nyitotta rá a fűdőszoobaajtót, mikor anyu épp a haját festette. Állítólag. Melyiküknek higgyek? Ha a balzsebemre ütök, nem nekem füttyül, ha a jobbra, akkor se igen.

Szorongatott, el-elakasztotta a lélegzetemet, fajsúlyos dolog a pénztelenség, főként, ha az ember nemcsak magára visel gondot. Kelltt neked megnőszülni! A fürdőszobatikör felfedte az álmatlanság fojtogató ujjnyomait,

és reggelenként a fájdalom se titkolta el magát, belém-belém nyilallott, hol itt, hol ott, de főként nyaktájékon. Mégsem bírt rákényszeríteni arra, hogy a helyzetemet annak lássam, ami, hogy nem a sarkamon, lábujjhegyen állok. S forgok körbe-körbe, mint egy túllszoknyás balerina. Két hónapig igyekvő kőműves segéd munkásként dolgozok, átmenetileg, aztán hazamegyek a szülővárosomba példamutató történelemtanárnak, átmenetileg, hogy a következő nyáron, újra igyekvő kőműves segédként tüsténkedjek Budapesten.

„Megházasodni a mai világban... Nem fért el a tőköd a gatyádba? – kérdezte a tükör.

Szerelemből nősültem.

Hogyne! Ásó, kapa és nagyharang, pihe-puha otthon, két gyerek, szerető anyós, ráadásnak a csillagos ég. Ezért kár volt öt évig a tudás fája alatt lebzselned.

Tükröm, tükröm... Letettem az államvizsgát, történelemtanár vagyok.

Szupi. De kinek használsz velem? A történelem tükör, amiben ki-ki magára ismerhet, persze, csak ha nem légből kapott vagy meghamisított, mert akkor, hol máshol, ha nem a vurstli mutatványos bódéjában lenne a helye.”

Annyira azért nem vagyok nevetséges.

Nem és nem.

Akkor se, ha a fizetésem konyhapénzre kevés.

Rám nézve nem dicsőség, de tény, hogy anyu számtalanszor megtámogatta az egyensúlyozó magánszámomat: hol száz, hol kétszáz hrvnyát felejtve a szürke zakóm zsebébe. Már emlékszem, izé... jött hozzám, és a zakódat kaptam magamra, hogy ki tudjak menni, kinyitni a kulcsra zárt kisajtót. A pénzt nem kérte, én meg nem adtam vissza: se gögösen, se sértődötten, se sehogy. Eszter hozománya, a kétszintes hűtő üresen és figyelmeztetően dorombolt az előszobasorokban. Cica természete van. Isteni szerencse, hogy nem tud a lábamhoz dörgölődni vagy a nyakamba ugrani, ha éhes. Esztert az anyósom szponzorálta, átmenetileg, és nem csak anyagilag: egész vasárnap süttött, főzött, heti kaját tászkázott a lányának: nehogy má' megéhezzen a technikumban!³ Az ifjú pár, mindeközben, a vasárnapi házaspárokhoz illően, a hitvesi ágyban hancúrozott.

Kész röhej!

– Mi olyan nevetséges, csak nem hozzánőttél az ajtófélféhez?

– Eszembe jutott... áh, hosszú. Unalmamban kacarászok.

Gabriella vastag zokniban forgásba kezd a nappali szőnyegén, és a szőkesége nem lobog, szürke, tarkón megkötött gyapjúkendő alatt lapul. Reszkess kert! Koszlott farmer, agyonmosott pulóver, huhú, szupi!

– Míg odaleszel, gondoltam, kihúzgálom, csomóba hordom a veteményesben a fülszáradt gyomot, aztán összekötözöm a szőlővenyigéket, és a rózsatöveket is visszametszem. Jön a tél, hékás!

Átmenetileg.

A gumicsizma és metszőolló a garázsban.

A bejárati ajtó nincs vasból! Puff! Finomabban, anyu!

A gyom gyökere a földbe szakad, ásóval kellene alája szúrni, hogy kihuzigáljam. A venyigekötözéshez erősebb kézre lenne szükség, a rózsametszés meg pláne nem női munka! Egy óvatlan mozdulat és a tüskék véresre karmolják az arcomat. Hétfőn hogy megyek az Irodába?

Ja!

Előlegezzem meg a köszönetemet?

Köszí, Gabriella, hogy miután hazaérek Eszterrel a kórházból, legalább azt tudni fogom, mi a ház körüli teendőm.

III.

Albi pontban nyolc órakor dudált. Most vagy elfelejtett késni, vagy az óramutató húzta az időt.

Anyós sehol. Csak nem a kórház felé vette az irányt?

Anyu, anyu... Kimenekültél a kertbe, nehogy fogadnod kelljen vagy megkínáld kávéval. Igaz, ő sem szent, szívesebben bambul a korzón, bóklászik a piacon, minthogy egy levegőt szívjon veled. Vasárnaponként tizenegy órától az istentisztelet végéig persze szeretitek egymást, mert ugyanabba a templomba jártok. A gondolatába, brr, beleborzongok: mi a rossebbel tudnátok előhozakodni, ha nemcsak hébe-hóba kötnétek fegyverszünetet. Akkor is, miért? Na?! Ja, hogy gatyába-bugyiba rázzátok Esztikét és Ádámkát, vagyis a meg-megbicsakló házasságunkat. Pedig azzal, hogy boldogítás címén összeöltögetitek a szezon a fazonnal, kibogozhatatlan problémát kreáltok, magatoknak. Törvényszerű. Egy macedóniai Nagy Sándort ismer a történelem. Ráadásul, az értelmező szótáram szerint, nem a nászasszonyok élnek közös háztartásban, alusznak egy ágyban, és a majdani unokák felnevelése sem tartozik a kutyakötelességük közé... Rosszul tudom?

Nem Albitól kérdeztem, anyu.

Albinak lényege az albiság, ha már a tantija mellett nőtt fel.

Albi nem lenne Albi, ha cserbenhagyná a hiúságát.

Albi egyenlő Albi a négyzetten.

Azt ígérte, se perc.

- Van cigid?
- Hány blokkal kell?
- Egy dobozzal, anyunak.
- Oké! Se perc.

Tíz, kilenc, nyolc... Kap még öt percet, ha nem jön... Mi lesz, séta? Fel is van út, meg le is van út, Esztert meg az öledben fogod hazahozni a kórházból. Ádi, Ádi... Ülj a fenekeden, őrizd a kocsit, és őrizkedj magadtól! A fogcsikorgatást kéretik mellőzni, vágj a dologhoz jópofát! A biztonsági övet nem szükséges becsatolnod, s a ruhával tele szatyor meg nincs hozzád varrva, elfér a hátsó ülésen.

Ja!

Gyökeret vert az állótükör előtt, vagy mi?!

Albi, ez nincs benne a műsorban.

Kapcsoljak át az ukránra?

Mit adnak?

Amit meghagynak?

– He-he-e, persze, pedig nem vicc. Értelmező szótáramban valóság a neve. Macedóniai Nagy Sándor óta a bennszülöttek azt kapják, amit a hódítók meghagynak, és még legyenek hálásak érte, de elsősorban azért, hogy folytonosan kétségessé teszik a jövőt. Most mi van?! Meglepi? Gondolni szabad. Értekezést írni a bevált hatalmi gyakorlatról, már kevésbé. Hangoztatni meg, huhu...

– Mióta újra idehaza vagy, ritka látogató nálad a józan ész – sommázta Albi az eszme-futtatásomat, miközben a slusszkuclus után nyúlt. – Mi a faszt csináltak veled abba' az izébe', fogdába': megverték, felbéreltek, agya mosottá lettél?!

– Kurvára magamra maradtam.

– Tegnap azt dumáltad, hogy kismillió migránszal csuktak össze. Kínaiakkal, burmaiakkal, nigériaiakkal... – emlékeztetett Albi, és beindította a kőkorszaki Mercédeszét.

– Az később történt és másutt. Pesten, három napig, egyedül bírtam az emeletet. Képzeld, birkamód kerenghettem a folyosón, és akárhányszor megszámlolhattam az ablakrácsokat. Nem semmi. Ez ám a neked való hely, Szilágyi Ádám, mondogattam magamban, ha már saroglyázásra, talicskázásra adta a fejed, ahelyett...

– Szolálkás az öreglány – szakított félbe Albi –, muszáj járatnom a motort. Ajaj, sürgősen be kellene ugranom Olgához, tíz blokk cigiért, a kútra tankolni, Bélához... ne tudd, miért, oszt irány a határ. Neked hová?

– Sehová... nem ér oda az ember, ha nem tudja, hogy ki ő valójában, s mennyi szenvedést képes elviselni.

– Mi van?! Az oldalbordád a kórházban, a mutered az örültség fokán, az apósod holtra issza magát ... Kakukk!

– Azt mondd, tolassak vissza az illuzórikus világukba? Na, ne! Egy percig se akarok a szvidoctvámra⁴ várni, nemhogy negyven napig.

– Ez nekem kurvára magas! Olyan szavakon pörögsz, amiken nagyapám se... Кажи по нашему⁵, mondaná a ruszin.

– Negyven nap leketyegett, baszd meg, mire Kijeből átpasszolták a pesti ukrán nagykövetségre a jóváhagyást, hogy röptethetik haza a jómadarat, mert nem akárhová született, és tényleg nem antarktiszi állampolgár. Чи розумієш?⁶ Baszd meg!

– Baszd meg te!

Albi barátunk kevés, havernak sok, amolyan féltestvér.

Eszternek azt ígértem, hogy kilencre ott leszünk, erre mi van...

A féltestvérek a szomszédban lagnak.

Se percre.

Pulyaként testvériesen osztozkodnak, verekednek, és az éjszakába nyúló csavargások peccsételik meg az örök és szent testvériségüket. Odahaza somfavesszővel várják őket, mert az egyikük duplán hiányoznak azért, meg azért, mert az iskolában szót kell fogadni.

Miről szóljon a játék, ha nem a szabadságról?

Miről, ha nem a végtelenbe táguló jövőről?

Olykor el-elnézem a nagyszünetekben, ahogy az udvaron kacagva-visszavágva fogócskázó alsósok közül az egyikük-másikuk váratlanul megáll, és elkomoruló tekintettel várja, hogy megtörténjen, aminek történnie kell, megérintse a fogó keze. Pajtásiaságot, sorsba vetettséget, vagy mi a jó fenét jelentsen?! Pöttöm gyerek még. Áh, ha tudnám a választ, nem ebben az ócska pléhkaszniban ücsörögnék. Kellett nekem előhozakodni a doboz cigarettával! Ahová a szomszéd se percre beugrik, onnan kötéllal kell kivonszolni.

Íme, korunk hőse, a rohanó ember – mondaná Lermontov. Fitneszterembe jár, hogy jó drágán súlyokat emelgessen. Nyáron szeret dideregni, télen imád izzadni, és nem mellékesen, fennállóan szerelmes. A saját felsőtestébe. Nincs rajta tenyérnyi szabad hely, amit ne borítana tetoválás...

Tudod, Albert Adalbertovics, mi hiányzik neked?! Szemed alá egy jókora flekk, hogy legyen mivel és miért bőgve hazamened, mint anno. Jó, jó... Mondjuk, kétszer-háromszor... Rendben, legyen párszor, én is megittam az egereket.

Az ismerős nővér megsúgta, Eszter folyton sírva fakad. Nem csodálom. Elege van a kórházból, és ... és belőlem is.

Istenem, hová jutottunk, hová?!

Albi, hol a fenébe vagy?!

A franc essen a visszapillantó tükrödbe, ez is most tud bepárásodni!

Na, ne!

Nézzenek oda, csak nem...

De.

Kijött a házból, lejön a lépcsőn, behúzza maga mögött a kapukisajjtót: gyere, gyere, gyere... Miért állt meg, fordul hátra? Ó ne! De. A pletykaéhes nagynénike. Vajon mi lehet az a nagyon fontos dolog, amiért képes kiviharzani Albi után az utcára? Tőlem félti? A maffiózóktól félti, az egészségét nem félti?! Persze, hogy a javára válik, sőt, orvosilag ajánlott, hogy hajnaltól éjfélig az országhatárt járja. Hordja Magyarba a szolárkát és a cigit, haza meg a pénzt, hogy legyen mit naponta elpredálnod.

– A tantid, bocs, a mamád, úgy látom, szeret rászabadulni az üzletekre, és a piaci való vásárlást sem veti meg.

– A második gyerekkorát éli – mentegette Albi –, úgy hiszem, tartozom neki ennyivel.

„A hálaérzet olyan tartozás, amit se törlesztő részletekben, se egy összegben nem lehet letudni – akartam az arcába üvölni.”

A bögyömbe' maradt.

– Te tudod, a te bőrödre megy a játék – motyogtam kisvártatva.

A játéknak a szabadságról kell szólnia.

Ja!

Nem a jóindulat kihasználásáról és a gátlástalan haszonlesésről.

– Kétszáz dollárt kértél?

– Ja!

– Most visszük Esztert a kórházba, vagy holnap délelőtt?

– Kórházba... Az egyszer használatos fecskendő és az orvosságot, az infúziós állványig bezárólag, meg nekem kell beszerezni. A hálapénz magában ötszáz hriveny lesz. Mintha a hála letudható lenne egy összegben.

– Száz dollár, izé, saját, ráérsz megadni, a másik százast kölcsönkértem.

Havi tíz procent a kamat, haveri alapon. Amúgy harminc, hogy tudjad.

– Kész öngyilkosság!

– Nekem mondd! Mikor fogod tudni megadni?

– Per, gőzöm sincs. Ha több kettőnél, anyu talán kiségit.

– Anyu, anyu... Tudod mit, osztok neked öt blokk cigit kölcsönbe, oszt este nyolckor bepottyansz mellém a kocsiba, és tizenegyre idehaza vagy, lóvéval a zsebedben.

– Lehetetlen.

– Ádi, ne gyere azzal, hogy egész nap tanítasz, se azzal, hogy egy tanárnak ciki a vám előtt a sorára várni! Ha visszafordítanak, visszafordítanak, addig próbálkozol, míg a magyar vámós át nem enged. Eszter nem szégyellte? Bírt munka után a határra jární? Kakukk!

– Nincs útlevelem.

– A kishatárid megvan, azt tudtommal nem lopták el.

– Más itt a gond. Két évig nem mehetek Magyarországra, kitiltottak, bíróságilag. Huszonvalahány ezer forintot is kénytelen vagyok majd befizetni, fogva tartási költség címén. Csak azt nem tudom, kinek. Az öszödi böszmének?

– Ez oszt igen, vagytok szarba!

(Folytatjuk)

JEGYZETEK

¹ Cigaretaszünet

² Készlet

³ Szakközépiskola

⁴ Свідоцтво на повернення – Visszatérési és/vagy hazatérési engedély

⁵ Beszélj miszerintünk (ruszin)

⁶ Érted? (ruszin)